

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 698/2023-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. IV/4 Pz 308/23/1000 a sp. zn. IV/4 Pz 362/23/1000 a jej upovedomeniam z 9. augusta 2023 a 8. septembra 2023, proti postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 7Ntc/3/2021 a jeho rozsudku zo 14. septembra 2021 a proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 3Urto/4/2022, sp. zn. 3Urto/2/2023 a sp. zn. 5 Tdo 63/2023 a jeho uzneseniam z 26. októbra 2022, 15. februára 2023 a 20. septembra 2023 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **odmieta**.
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. novembra 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 16, čl. 19, čl. 46, čl. 47, čl. 48, čl. 49 a čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 3, čl. 5, čl. 6, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práv podľa čl. 1 a čl. 2 dodatkového protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a práv podľa čl. 1, čl. 2, čl. 3, čl. 4, čl. 6, čl. 7, čl. 17, čl. 20, čl. 21 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), ako aj porušenia čl. 2, čl. 3, čl. 7, čl. 12 a čl. 13 ústavy postupom generálnej prokuratúry v konaniach vedených pod sp. zn. IV/4 Pz 308/23/1000 a sp. zn. IV/4 Pz 362/23/1000 a jej upovedomeniami z 9. augusta 2023 a 8. septembra 2023, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7Ntc/3/2021 a jeho

rozsudkom zo 14. septembra 2021 a postupom najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 3Urto/4/2022, sp. zn. 3Urto/2/2023 a sp. zn. 5 Tdo 63/2023 a jeho uzneseniami z 26. októbra 2022, 15. februára 2023 a 20. septembra 2023. Sťažovateľ navrhuje napadnuté upovedomenia generálnej prokuratúry a rozhodnutia všeobecných súdov zrušiť a vec im vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň požaduje priznať mu primerané finančné zadostučinenie a náhradu trov jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom advokátom, o ktorého ustanovenie súčasne požiadal.

2. Z ústavnej sťažnosti a ústavným súdom zabezpečených podkladov vyplýva, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 7Ntc/3/2021 zo 14. septembra 2021 podľa § 15 ods. 1 a § 17 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov uznal vo výroku o vine a vo výroku o treste odňatia slobody rozsudok Krajského súdu pre trestné veci vo Viedni sp. zn. 603 Hv 1/12s z 19. decembra 2014 v spojení s rozsudkom Najvyššieho krajského súdu vo Viedni, Rakúska republika, sp. zn. 22 Bs 78/15d z 5. mája 2015, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným zo zločinu vraždy a ťažkej lúpeže podľa § 75 a § 142 ods. 1 a § 143 prvej vety, druhý prípad Trestného zákona Rakúskej republiky, za ktoré bol odsúdený k trestu odňatia slobody na doživotie s tým, že tento rozsudok sa vykoná na území Slovenskej republiky, a podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku a § 48 ods. 3 písm. a) Trestného zákona sa vo výkone uloženého trestu bude pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

3. Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu sťažovateľ podal odvolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 3Urto/4/2022 z 26. októbra 2022 podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku zamietol ako oneskorene podané.

4. Žiadosť sťažovateľa o navrátenie lehoty na podanie odvolania proti rozsudku krajského súdu zo 14. septembra 2021 najvyšší súd uznesením sp. zn. 3Urto/2/2023 z 15. februára 2023 podľa § 64 ods. 1 Trestného poriadku zamietol s odôvodnením, že sťažovateľ neuviedol žiadne relevantné dôležité dôvody, pre ktoré zmeškal zákonnú lehotu na podanie odvolania.

5. Dovolanie sťažovateľa podané proti rozsudku krajského súdu z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a d) Trestného poriadku najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Tdo 63/2023 z 20. septembra 2023 odmietol podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku pre nesplnenie podmienky dovolania spočívajúcej v predchádzajúcom vyčerpaní riadneho opravného prostriedku (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

6. Podnetu a opakovanému podnetu sťažovateľa na podanie dovolania adresovaných generálnej prokuratúre nebolo z jej strany vyhovené opäť pre nesplnenie zákonnej podmienky uvedenej v § 372 ods. 1 Trestného poriadku, t. j. príslušný prokurátor nevyužil svoje zákonné právo podať proti rozsudku krajského súdu zo 14. septembra 2021 riadny opravný prostriedok, o ktorom by bolo rozhodnuté. O tejto skutočnosti bol sťažovateľ vyrozumý listami generálnej prokuratúry č. k. IV/4 Pz 308/2023/1000-5 z 9. augusta 2023 a č. k. IV/4 Pz 362/23/1000-2 z 18. septembra 2023.

7. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. decembra 2022 sa sťažovateľ už domáhal vyslovenia porušenia tých istých práv (ako v aktuálnej ústavnej sťažnosti) rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7Ntc/3/2021 zo 14. septembra 2021 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3Urto/4/2022 z 26. októbra 2022. Ústavný súd túto sťažnosť sťažovateľa uznesením č. k. I. ÚS 293/2023-15

z 18. mája 2023 odmietol v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a v časti proti uzneseniu najvyššieho súdu z 26. októbra 2022 ako predčasnú, t. j. neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) zákona o ústavnom súde.

8. Ďalšia ústavná sťažnosť sťažovateľa doručená ústavnému súdu 2. mája 2023 podaná pre namietané porušenie práv podľa čl. 46 ústavy, čl. 6 a čl. 13 dohovoru a čl. 47 charty postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Ntc 3/2021 a jeho rozsudkom zo 14. septembra 2021 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Urto 2/2023 z 15. februára 2023 bola opäť uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 360/2023-8 z 27. júna 2023 odmietnutá, a to v časti proti postupu a rozhodnutiu krajského súdu znova pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde a v časti smerujúcej proti uzneseniu najvyššieho súdu z 15. februára 2023 pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Sťažovateľ v prvom rade namieta, že krajský súd v uznávacom konaní (o uznaní rozhodnutia súdnych orgánov Rakúskej republiky) konal a rozhodoval v jeho neprítomnosti a bez jeho vedomia, nezabezpečil a ani sťažovateľovi neumožnil zabezpečiť si nevyhnutnú právnu pomoc a v konečnom dôsledku neumožnil sťažovateľovi vyjadriť sa k veci a dôkazom alebo dôkazy predkladať či navrhnúť ich vykonanie. Bola mu tak odňatá možnosť „*hájiť svoju vec na súde*“ a bol pozbavený možnosti realizovať svoje procesné práva v označenom konaní.

10. Podľa sťažovateľa krajský súd zároveň neskúmal, resp. neoveril rozhodujúcu skutočnosť, či sťažovateľ vskutku dal súhlas (predstavujúci zákonnú podmienku) na výkon trestu odňatia slobody na Slovensku, t. j. či naozaj podpísal písomnosti, ktoré rakúske orgány predložili v uznávacom konaní a jediným, kto to mohol náležite objasniť, je on sám (sťažovateľ), avšak vypočutý k tomu nebol. V prvom stupni konajúci súd tým porušil povinnosť správne a náležite zistiť skutkový stav veci a následne aj povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie.

11. Ďalšia námietka sťažovateľa spočíva v jeho tvrdení, že krajský súd mu zaslal rozsudok zo 14. septembra 2021 v slovenskom jazyku, ktorý však neovláda, a tento súd nevynaložil žiadnu „*námahu*“ k tomu, aby to zistil. Vo väznici v zahraničí pritom sťažovateľ „*nemal najmenejšiu šancu*“ zabezpečiť si „*právnika na slovenské právo a ani na tlmočníka*“. V takejto situácii nemohol podať účinný opravný prostriedok proti rozhodnutiu krajského súdu.

12. Sťažovateľ je toho názoru, že Slovenská republika mu neposkytla primeranú právnu ochranu, na ktorú mal právo.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie predovšetkým práva na spravodlivý proces vrátane mnohých v ňom obsiahnutých parciálnych práv, ako aj ďalších sťažovateľom označených

práv v uznávacom konaní a v na neho nadväzujúcich ďalších konaniach či už nadriadeného všeobecného súdu, alebo generálnej prokuratúry a ich rozhodnutiami, resp. upovedomeniami.

III.1. K namietanému porušeniu práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7Ntc/3/2021 a jeho rozsudkom zo 14. septembra 2021:

14. Ako už bolo uvedené, krajský súd označeným rozsudkom ako súd prvého stupňa uznal v uznávacom konaní postupom podľa § 518 Trestného poriadku cudzie rozhodnutie, čo sa týka výrokov o vine a treste uloženom sťažovateľovi rakúskymi súdnymi orgánmi, s tým, že tento rozsudok sa vykoná na území Slovenskej republiky bez jeho premeny.

15. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na okolnosť, že už v minulosti vo svojich rozhodnutiach sp. zn. I. ÚS 293/2023 z 18. mája 2023 a sp. zn. IV. ÚS 360/2023 z 27. júna 2023 odmietol ústavné sťažnosti sťažovateľa podané proti označenému rozhodnutiu krajského súdu sp. zn. 7Ntc/3/2021 zo 14. septembra 2021, ako aj proti postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie, keďže proti rozhodnutiu krajského súdu bol prípustný riadny opravný prostriedok a v dôsledku toho oprávneniam ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa predchádzala právomoc nadriadeného všeobecného – najvyššieho súdu.

16. V tejto chvíli t. j. v čase rozhodovania o aktuálnej ústavnej sťažnosti, sa procesná situácia nijako nezmenila. Stále ide o to isté rozhodnutie toho istého všeobecného súdu, o ktorom už ústavný súd rozhodol v súvislosti s namietaním tých istých základných práv totožným navrhovateľom – sťažovateľom. Podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené. Je potrebné zdôrazniť, že ak bolo konanie v predchádzajúcej veci skončené síce rozhodnutím procesnej povahy, ale pre taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť (môže ísť napríklad práve o nedostatok právomoci ústavného súdu či zmeškanie lehoty na podanie návrhu ústavnému súdu), v takých prípadoch neprichádza do úvahy, aby pri opätovnom podaní návrhu na začatie konania pred ústavným súdom už boli podmienky konania splnené a zároveň išlo (z hľadiska skúmania prekážky *rei iudicatae*) o totožnú vec (k tomu *Macejková, I., Bárány, E., Baricová, J., Fiačan, I., Holländer, P., Svák, J. a kol. Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020. s. 324 – 325.*).

17. S prihliadnutím na uvedené neostávalo ústavnému súdu iné iba ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú, pretože o tejto už v minulosti rozhodol.

III.2. K namietanému porušeniu práv postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3Urto/2/2023 a jeho uznesením z 15. februára 2023:

18. Rovnaký záver ako v predošlej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia platí aj vo vzťahu k časti ústavnej sťažnosti smerujúcej proti rozhodnutiu najvyššieho súdu, ktorým zamietol žiadosť sťažovateľa o navrátenie lehoty na podanie odvolania proti rozsudku krajského súdu. Uznesenie najvyššieho súdu z 15. februára 2023 sťažovateľ takisto namietal už v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 360/2023 a jeho námietky ústavný súd v uznesení z 27. júna 2023

vyhodnotil v tejto súvislosti ako zjavne neopodstatnené a z tohto dôvodu ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

19. Opäť ústavný súd zdôrazňuje, že rozhodnutie o odmietnutí návrhu pre zjavnú neopodstatnenosť [podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde] nie je rozhodnutím o procesných podmienkach konania, ako to má na mysli § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde. Pri posudzovaní zjavnej neopodstatnenosti sa ústavný súd zaoberá už samotnou podstatou návrhu, jeho vecnou (meritórnou) stránkou. Rozhodnutie o odmietnutí návrhu pre zjavnú neopodstatnenosť má preto tzv. kvázimeritórnu povahu. Vzhľadom na túto skutočnosť nie je pri opätovnom podaní návrhu v totožnej veci odstránenie prekážky (meritórneho) konania spočívajúcej v zjavnej neopodstatnenosti návrhu možné. Úprava návrhu na začatie konania tak, aby nebol opätovne odmietnutý pre zjavnú neopodstatnenosť, za určitých podmienok prirodzene možná je, vyžiadala by si však zmenu takých jeho častí, že by už z hľadiska skúmania prekážky *rei iudicatae* nešlo o totožnú vec (*Macejková, I., Bárány, E., Baricová, J., Fiačan, I., Holländer, P., Svák, J. a kol. Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020. s. 325.*). V danej veci však o takýto prípad jednoznačne nejde.

20. Ústavný súd preto aj v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

III.3. K namietanému porušeniu práv postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3Urto/4/2022 a jeho uznesením z 26. októbra 2022 a v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 63/2023 a jeho uznesením 20. septembra 2023:

21. Ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou predovšetkým pripomína, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

22. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných

ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

23. V zmysle svojej judikatúry ústavný súd považuje za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

24. V súvislosti s právom na spravodlivý súdny proces má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. Všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Právo na spravodlivé súdne konanie sa v konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za ktorých splnenia súd môže konať a rozhodnúť o veci samej.

25. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

26. V súlade s prezentovaným je teda povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06). Z uvedeného však nevyplýva záruka vydania rozhodnutia v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. záruka úspechu v konaní pred všeobecným súdom.

27. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 3Urto/4/2022 z 26. októbra 2022 odvolanie sťažovateľa podané 20. mája 2022 proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 7Ntc/3/2021 zo 14. septembra 2021 podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku zamietol ako oneskorene podané, vychádzajúc zo zistenia, že označený rozsudok súdu prvého stupňa bol sťažovateľovi nesporne riadne doručený do príslušnej väznice v Rakúskej republike 28. septembra 2021. Odkazujúc na § 309 ods. 1 Trestného poriadku, najvyšší súd zdôraznil, že odvolanie proti rozsudku bolo možné podať do 15 dní od jeho doručenia, a v tomto prípade táto lehota uplynula 13. októbra 2021. Preto ak sťažovateľ podal odvolanie 20. mája 2022, nepochybne tak urobil po zákonom stanovenej lehote, a teda oneskorene.

28. Zároveň najvyšší súd primerane reagoval na argumentáciu, ktorou sa sťažovateľ snažil zmeškanie lehoty ospravedlniť, avšak jeho dôvody konajúci nadriadený súd neakceptoval. Rovnaké obranné tvrdenia sťažovateľ zopakoval pred najvyšším súdom aj v už spomenutom konaní vedenom pod sp. zn. 3Urto/2/2023, ktoré sa týkalo práve žiadosti o navrátenie lehoty na podanie odvolania proti rozsudku krajského súdu, avšak najvyšší súd z tých istých dôvodov ako predtým (v uznesení z 26. októbra 2022) jeho argumenty opätovne (v uznesení z 15. februára 2023) neuznal. Keďže závery ostatne zmieneného rozhodnutia najvyššieho súdu (z 15. februára 2023) už boli

predmetom prieskumu ich ústavnej udržateľnosti v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 360/2023, neexistuje žiadne racionálne opodstatnenie tieto znova na tomto mieste prezentovať, rozvíjať a opätovne posudzovať osobitne aj vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu z 26. októbra 2022, pretože zjavne neprichádza do úvahy o týchto rozhodnutí inak.

29. Ústavný súd tak dospel k záveru, že rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Urto/4/2022 z 26. októbra 2022 spĺňa všetky atribúty jeho ústavnej konformity. Je dostatočne odôvodnené, zrozumiteľné, založené na ústavne súladnom výklade a použití príslušných právnych noriem, a to pri nepochybne riadne zistenom skutkovom stave. K žiadnemu neprípustnému zásahu do akéhokoľvek sťažovateľom označeného práva týmto napadnutým uznesením najvyššieho súdu rozhodne nedošlo. Ústavná sťažnosť sťažovateľa je tak v tejto časti zjavne neopodstatnená, čo je dôvod jej odmietnutia podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

30. V nadväznosti na uvedené ústavný súd prijal rovnaký záver aj vo vzťahu k napadnutému uzneseniu dovolacieho súdu sp. zn. 5 Tdo 63/2023 z 20. septembra 2023.

31. Po tom, ako dovolací súd zistil, že sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu zo 14. septembra 2021 nepodal odvolanie (resp. toto nepodal včas, a tak nebolo predmetom odvolacieho konania), konštatoval nesplnenie podmienky dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku (v zmysle ktorého oprávnené osoby okrem ministra spravodlivosti môžu podať dovolanie len vtedy, ak využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté), preto zvolil postup podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku, podľa ktorého dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením bez preskúmania veci odmietne dovolanie, ak nie sú splnené podmienky dovolania podľa § 372 Trestného poriadku.

32. Opäť je evidentné, že najvyšší súd v dovolacom konaní postupoval prísne v medziach náležitej platnej a účinnej právnej úpravy bez toho, aby túto interpretoval a aplikoval v rozpore s jej znením, zmyslom alebo účelom. V takejto situácii nie je nič, čo by mohol ústavný súd z ústavnoprávneho hľadiska najvyššiemu súdu vytknúť.

33. V zmysle judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu nemôže všeobecný súd porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi vťahujúcimi sa na konkrétne konanie (napr. II. ÚS 181/06). Teda ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03, II. ÚS 222/2010, I. ÚS 251/2023).

34. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd nemohol inak, iba ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.4. K namietanému porušeniu práv postupom generálnej prokuratúry v konaniach vedených pod sp. zn. IV/4 Pz 308/23/1000 a sp. zn. IV/4 Pz 362/23/1000 a jej upovedomeniami z 9. augusta 2023 a 8. septembra 2023:

35. Sťažovateľ sa podnetom a neskôr opakovaným podnetom domáhal podania dovolania generálnou prokuratúrou proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 7Ntc/3/2021 zo 14. septembra 2021.

36. Za nadbytočné ústavný súd na tomto mieste považoval zvlášť skúmať vzájomný vzťah označených napadnutých konaní a upovedomení generálnej prokuratúry z pohľadu

ich „inštančnosti“, t. j., či konanie vedené pod sp. zn. IV/4 Pz 362/23/1000 bolo možné považovať za „opravné druhostupňové“ konanie s následkom potreby zisťovania, či ústavná sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu ku konaniu generálnej prokuratúry pod sp. zn. IV/4 Pz 308/2023/1000 a jej upovedomeniu z 9. augusta 2023 je podaná včas alebo či ústavný súd disponuje právomocou na prerokovanie tohto konania a upovedomenia.

37. Podľa názoru ústavného súdu nie je nevyhnutné v danej veci z hľadiska požadovanej ústavnoprávnej ochrany bezpodmienečne trvať na zodpovedaní týchto otázok.

38. Dôležité je, že na obe podania sťažovateľa generálna prokuratúra reagovala a upovedomeniami č. k. IV/4 Pz 308/2023/1000-5 z 9. augusta 2023 a č. k. IV/4 Pz 362/23/1000-2 z 18. septembra 2023 ho opakovane informovala, že nie je oprávnenou podať v jeho prospech dovolanie, a to z dôvodu nesplnenia podmienky dovolania uvedenej v § 372 ods. 1 Trestného poriadku, pretože ani príslušný dozorový prokurátor nevyužil svoje zákonné právo podať proti rozsudku krajského súdu zo 14. septembra 2021 riadny opravný prostriedok (o ktorom by bolo rozhodnuté).

39. Tak ako v prípade postupu a rozhodnutí najvyššieho súdu, či už ako súdu odvolacieho, alebo dovolacieho, aj v prípade postupu a upovedomení generálnej prokuratúry je zrejmé, že táto konala a rozhodla plne v súlade so zákonnou úpravou, a tým aj v súlade so základným právom sťažovateľa na inú právnu ochranu. Podstatným je, že podnetmi sťažovateľa sa zaoberala, vybavila ich a o ňu prijatých záveroch sťažovateľa vyrozumela s tým, že mu oznámila konkrétne zákonné prekážky, ktoré jej bránili postupovať sťažovateľom požadovaným spôsobom.

40. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že medzi postupom generálnej prokuratúry, resp. jej napadnutými upovedomeniami, a namietaným porušením sťažovateľom v bode 1 odôvodnenia tohto rozhodnutia označených práv neexistuje žiadna príčinná súvislosť, a teda k porušeniu týchto práv sťažovateľa nemohlo dôjsť. Táto okolnosť viedla ústavný súd k záveru o potrebe odmietnutia aj tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

41. Ústavný súd môže podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

42. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z nich nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a ústavný súd tak žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nevyhovel (bod 2 výroku tohto uznesenia).

43. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, o ktorých

rozhodovanie je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. decembra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu